

Ἡ ἀρχὴ μου εἶναι, νὰ μὴ ἔχω κἀμμίαν ἀρχὴν.

Μὴ γράφεις ἔτσι,

σοῦ λέγουν μερικοί.

Πάει πολὺ καλά. Καὶ πῶς θέλετε νὰ σὰς γράφω; Καὶ τί θέλετε νὰ σὰς γράφω; Παρακμύθια τῆς Χαλιμάς, γαλλικὰ κλαμπουρία, σὰν τὸν Ἀσμοδαῖο; Ἄμ τότε δὲν πέρνετε καλλιτέρα τοῦ Σπανοῦ καὶ τοῦ Τρακατρίπα τῆ φυλλάδα, τοῦ Γαδάρου καὶ τῆς Ἀλωποῦς, τὸν Μερτόλδο καὶ τὸν Μερτολδίνο, μόνο θὰ κάθεσθε νὰ διαβάσετε τῆς ἀηδίας τῆς δικαίης μου;

Ὁ σκοπὸς τῆς σατύρας, κύριοι, δὲν εἶνε νὰ κάθετε κἀνεὶς νὰ γράφῃ καρχαλιόζλικια γιὰ νὰ γελοῦν οἱ χάχιδες, διότι τότε μπορεῖ νὰ μουτζουρωθῇ καὶ νὰ κἀμῃ τὸν μπαρμπαγιούκο γιὰ νὰ γελά ὁ κόσμος.

Ὁ σκοπὸς τῆς σατύρας εἶνε, καθὼς ὅλοι γνωρίζετε, νὰ μπόρῃ κάνας δι' αὐστηροῦ λόγου νὰ φέρῃ κἀνένα ἄλλον εἰς θεογνωσίαν, νὰ κἀμῃ κανένα καλὸν καὶ ὄχι νὰ γράφῃ ἀρρητα θέματα καὶ κουκκιά μαγειρεμένα.

Θὰ μοῦ πῆτε πολὺ καλὰ, ἀλλὰ τί σοῦ χρωστᾷ ὁ ἕνας καὶ ὁ ἄλλος νὰ τὸν ὑβρίζῃς;

Μὲ συγχωρεῖ ἡ χάρις σας. Δὲν ὑβρίζω κἀνένα, ἢ ἂν νομίζετε, ὅτι κἀμω τοῦτο, τὸ κἀμω, διότι μ' ἔμαθε ὁ κ. Διευθυντής. Κ' αὐτὸς ὀνομάζει τοὺς πολίτας μαγκούφιδες, ἀλλὰ τοὺς ὀνομάζει, ὅταν παραφουρκισθῇ.

Ἐπειτα τὸ πρᾶγμα εἶνε ἀπλοῦστατο. Ἄδικῶ, κανένα; Δὲν χάλασε ὁ κόσμος. Ἄνθρωποι εἴμεθα, θὰ γελασοῦμε καὶ κἀμὶ μιὰ φορὰ. Θὰ μοῦ κἀμετε τῆ παρατήρησι— Καὶ τί σοῦ χρωστοῦμε μεις, νὰ μᾶς ὑβρίσης πρῶτα καὶ ἔπειτα νὰ μᾶς κἀμῃς ἐπανόρθωσι, νὰ μᾶς ἐκθέσης, νὰ μᾶς κάψῃς καὶ ἔπειτα νὰ μᾶς βάλῃς σάλιο πρὸςθεραπεία; Κολοκύθια στ' αὐτιά σας. Ἐδῶ χωρὶς νὰ κἀμῃς τίποτα, σὲ πιάνουν, σὲ καθίζουν στὴ φυλακὴν δύο τρία χρόνια, σὲ καταστρέφουν πατόκορφα, κ' ἔπειτα σοῦ λέγουν, ἀειντε, πῆγαινε, εἶσαι ἀθῶος. Καὶ αὐτὸ λέγεται δικαιοσύνη. Ὅλα λοιπὸν τὰ πράγματα διορθώνονται μόνον τοῦ λαγοῦ τ' αὐτιά ποῦ κρέμονται πίσω καὶ τῆς κμηῆλας ἢ κμηπούρα.

Ὁ σκοπὸς εἶνε νὰ ὑπάρχῃ μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων τιμιότης. Ἐρχεται ἕνας καὶ μοῦ λέγει, π. χ. τὸ καὶ τὸ συμβαίνει εἰς τὸν σιδηροδρομικὸν σταθμὸν τοῦ Πειραιῶς, ὅτι ὁ τοῦ δημοτικοῦ φόρου εἰσπράκτορας φορολογεῖ ἄδικα τὸν κόσμον καὶ τὰ κἀμει μοιρασιὰ μὲ τὸν σταθμάρχην, τὸ πιστεύω ἐγὼ σὰν μποῦφος, τὸ γράφω καὶ ἐκθέτω δωρεὰ τοὺς ἀνθρώπους, χωρὶς νὰ μοῦ χρωστοῦν τίποτα, χωρὶς νὰ μὲ βλάψουν ποτὲ, χωρὶς τέλος

πάντων νὰ μοῦ ποῦν ποτὲ, ὅτι ἔχω μαῦρα μάτια. Φουκίζονται οἱ ἄνθρωποι, καὶ φουκίζομαι ἐγὼ πολὺ περισσότερο, διότι ἔγε. να θύμα ἀπάτης, — νὰ ποῦ μεκαὶ ἕνα ἑλληνικό. — Καί τὸρα τί ποιητέον; Φτοῦ καὶ ἀπὸ τῆς ἀρχῆς. Ἐκαμα ζαβολιά. Τὰ πέρνω ὅλα πίσω, τὰ διαψεύδω καὶ λέγω, ὅτι γελάστικα, ὅτι πῆρα ἄδικα στὸ λαιμὸ μου τιμίους ἀνθρώπους καὶ τοὺς ζητῶ παρτὸν, καὶ μὲ τῆ συμφωνία, ὅτι δὲν θὰ τὸ ξανακάνω.

Ἐφταισα, συμπάθησέ με, κί ὅ,τι θέλεις κἀνεμε,

Ἄνοιξ τῆς δυὸ σ' ἀγκάλες καὶ στή μέση βάλεμε.

Ἄμ' ἐκεῖνος πάλι ὁ φίλος μου εἰσαγγελεὺς Σπανίδης τί μου κἀμε ὁ ἄνθρωπος νὰ τοῦ ψάλλω τὰ ἐξ ἀμάξης, νὰ τοῦ κολήσω στὴ βράχη του συκοφαντία, ψευτιά ποῦ νὰ μὴ τρώγεται οὔτε μαγειρεμένη; Ἄ, εἶπα, γιὰ νὰ τολμᾷ ἕνας ἄνθρωπος νὰ δίνῃ εἰς ἕνα ἄλλο διατριβὴ μὲ τὴν ὑπογραφή του, θὰ πῆ, ὅ,τι ἀλήθεια λέει. Καὶ ὅμως τί δὲν γίνεται σ' αὐτὸ τὸν κόσμον. Ἐδῶ μπορεῖ νὰ συκοφαντήσουν καὶ τὸν Θεό, ὅτι ἔκαμε μὲ τὴν Παναγίαν παιδί. Ψέματα; Αἶ λοιπὸν τὴν ἔπαθα καὶ εἰς αὐτὴ τῆ περίστασι χιώτικα. Μὲ γέλασαν καὶ σὰς γέλασα κ' ἐγὼ. Θὰ μοῦ πῆτε πάλι. — Ἐτσι λοιπὸν τσίμπι, χωρὶς νὰ πληρώνουν φόρον ὑβρίζουν τὸν ἕνα καὶ τὸν ἄλλο ἀνεξετάστως; Τὰ εἶπαμῃ αὐτὰ μιὰ φορὰ. Ὅχι. — Ἄμ' πῶς τὸ κἀμα ἐγὼ; Ὅχι, ἀδελφὲ, σκουτούρα εἶθε. Σὰς εἶπα γελάστικα. Ἐμπέρδεψε. — Τὸρα τί θέλετε; Νὰ βάλω μιὰ θελιά στὸ λαιμὸ μου, νὰ πᾶω νὰ πνιγῶ καὶ νὰ μὲ φᾶν τὰ ψάρια; Μαλλώνει τότενες ἢ κἀμνα μου. Θὰ σὰς γελάσω ἄλλη φορὰ; Ὅχι. Θὰ σὰς πῶ ψέματα; Ὅχι, θὰ κἀμω τὰμάτια μου τέσσαρα γιὰ νὰ σὰς λέγω τὴν ἀλήθεια. Καὶ ὁ ἅγιος ὁ Θεὸς κἀμει καὶ αὐτὸς λάθη κἀμια φορὰ.

Ἀκούσιτε

καὶ ἕνα διάλογο ἄλλου εἴδους ἀλαμπουρνέζικο.

Πάει ἕνας τίμιος πολίτης, στὸν Διευθυντὴ νὰ τοῦ κἀμῃ ὁ ἄνθρωπος τὰ παράπονά του καὶ τοῦ λέγει:

— Προχθὲς, ἐνῶ ἔλειπα ἀπὸ σπιτί μου οἱ κλητῆρες πῆγαν καὶ μοῦ ἀρπάξαν τὴν ἀδελφὴ μου, νέαν 32 ἐτῶν, τῆ παραγοριὰ τοῦ σπητιοῦ μας, ἢ ὅποια εἶχε προσβληθῇ ἀπὸ βλογιὰ καὶ τὴν πέταξαν στὸ Κάνθαρο. Ἄμα τῶμαθα ἔτρεξα ἀμέσως στὸν Πειραιᾶ καὶ τῆς πῆγα ρούχα καὶ ὅ,τι ἄλλο χρήσιμο. Τὴν ἄλλη μέρα πᾶω καὶ ρωτῶ νὰ μάθω τί κἀμει ἡ ἀδελφὴ μου. Ρωτῶ τὴν ἐπιστάτρια, καὶ μοῦ λέγει, εἶνε καλὰ. Τῆς δίνω ρούχα καὶ δύο τάλληρα. Τῆ τρίτῃ μέρα τὰ ἴδια. — Ζῆ ἡ ἀδελφὴ μου, εἶνε καλὰ; Πῶς βρίσκεται; — Καλὰ, καλὰ, σὲ λίγαις μέραις θὰ

σηκωθή, με τὴ δύναμι τοῦ Θεοῦ πρῶτα. Καὶ ὅμως ἡ ἀδελφὴ ἢ ἀκριβὴ μου ἀδελφῆ, ὁ ἀγγελος τοῦ σπιτιοῦ μας, ἡ Ἀσκησινα Ἰωάννου Κόστα εἶχε ἀποθάνει πρὸ δύο ἡμερῶν. Βλέπω τὴν ἐπιστάτρια καὶ φοροῦσε ἕνα ἀπὸ τὰ δακτυλίδιά της. Τῆς λέγω: — Αὐτὸ τὸ δακτυλίδι ποῦ φορεῖς, εἶνε τῆς ἀδελφῆς μου. — Ἄ μπᾶ, λάθος ἔχεις, εἶνε ἡ βέρα μου. Τῆς τὸ γυρεύω καὶ πάλι, δὲν μοῦ τὸ δίνει. Λοιπὸν κ. Δευθυντᾶ ἦλθα νὰ σὰς παρακαλέσω, νὰ διατάξετε νὰ μοῦ δώσουν τὰ δακτυλίδια διατῆς ἀδελφῆς μου, διότι μοῦ λέγουν, ὅτι τάχα τὴν ἔχθραν ἡμῶν, πρῶτα, ἂν ἦνε δυνατὸν νὰ τὸ πιστεύσῃ κανεὶς.

— Ἔτσι εἶνε. Δὲν σοῦ λέγουν ψέματα οἱ ἄνθρωποι.

— Μὰ τὸ εἶδα με τὰ μάτια μου.

— Πήγαινε μὴ μὲ σκοτίζῃς παραπάνω.

— Εἶνε τρόπος αὐτὸς; νὰ μὲ διόχνητε ἔτσι;

— Κλητῆρ. Χώστον στὸ κρατήρι, νὰ μάθῃ ἄλλη φορὰ νὰ μιλά.

Καὶ ὁ πτωχὸς πολίτης ἔφαγε τὰς 24 ὥρας τοῦ στοῦ φρέσκο, ἐνῶ ὅταν τὸν ἀπέλυσα, τοῦ ἔλεγον:

— Κορμίσου, καὶ δόξῃζε τὸν Θεὸ, ποῦ δὲν ἐδοκίμασες καὶ τὸν βούδουλα.

Ἦ Πανναγία δέσποινα καὶ κεχαριτωμένη

Βούθρα μας, γιὰ τὸν Θεὸ, καὶ εἰμεθα χαμένοι.

Πάτερ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς Οὐρανοῖς,

Δὲν μᾶς λυπᾶσαι, δὲν μᾶς πονεῖς;

Θ' ἀναβοῦμε καμμιά ὥρα ἐκεῖ ἀπάνω ποῦ εἶσαι, με τῆς σκέλες ποῦ εἶδε ὁ Ἰωσήφ στὸν ὕπνο του, καὶ θὰ σὲ ξεθεώσωμε ἀπὸ τοῦ νὰ ἦσαι Θεός, διότι πλέον κατήνησες ξεθεώμα.

Ὁ Ἀναστάσιος Ποτήγης,

ἔχει τὸ ξενοδοχεῖόν του κατὰ τὴν ὁδὸν Πατησίων καὶ πλησίον τοῦ ζυθοπωλείου τοῦ Βάθου, ὀνομάζεται δὲ *Λαυτεῖα*. Τὰ φαγητὰ του εἶνε μέλι ζάχαρι, γνήσιον, ἀριστοτεχνικὰ, καὶ μπορεῖτε νὰ τρῶτε καὶ ποτὲ νὰ μὴ χερτένετε ἀπὸ τὴ γλύκα καὶ τὴν νοστιμιά τὴν πλληνή. Νᾶ, σήμερον θὰ πῶ νὰ φάω κ' ἐγώ. Φαντασθῆτε πλέον. Ἐλθετε καὶ σῆς νὰ δοκιμάσετε καὶ ἂν δὲν σὰς ἀρέσουν, ἄλλο μᾶρ.

Ὁ Ν. Βαλαμύκης

καθηγητῆς τῆς Ἀγγλικῆς καὶ Γαλλικῆς γλώσσης κατώκησε εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Παρνασσοῦ ὅπου μπορεῖ νὰ τὸν εὔρητινὰς ἀπὸ τὰς 11 ἕως τὰς 12 καὶ ἕως τὰς 2 ὕστερα ἀπὸ τὸ μεσημέρι. Τὰς ξέρει καὶ τὰς δύο γλώσσας κραισί. Ἰγγλὲς μᾶρ; καὶ γὰρ ἐκεῖ φρανσέ... Σταθῆτε καὶ κοντεῦ νὰ τὰ μάθω κ' ἐγώ. Εἶνε καὶ συμπεριτιός.

Ἐστρόπωση

Ἔνα ἄλλο πάλι καλλ.

Ἐκεῖ κοντὰ στὸ σταθὸν τοῦ πατιγνώστου ξενοδοχείου τοῦ τοῦ Τσόγλου, εἶνε ἀπὸ κατὰ ὅλην κόσμου συστημένο ἕνα κρησπουλεῖο μὰζὺ μὲ μαγειριό.

Λέγεσαι, ὅτι εἰ διευθύνοντες αὐτὸ ὅτι εἶναι ἄνθρωποι οὐρνοκατέβητοι, πεσμένοι ἀπὸ τὸν οὐρανὸν—τόσο περιποιητικοὶ εἶνε—Θέλετε νὰ χονδρύνετε, ὅσοι εἶσθε ἀδύνατοι; Ρίξετέ το ἐκεῖ μιὰ ἄδομα, ποῦ νὰ γίνετε γουρουνόπουλα.

Τὸ εἶδατε;

Ἄν δὲν τὸ εἶδατε, ἐλθετε νὰ σὰς τὸ δείξω. Ὁ λόγος εἶνε περὶ τοῦ κρησπουλεῖου τοῦ Συνδέσμου τῶν τυπογράφων. Εἶνε τεφρακίκα. Συζητοῦν καὶ περὶ πολιτικῶν. Ἐχει ὅλας τὰς ἐφημερίδας τοῦ κόσμου ἐκτὸς τοῦ *Παληανθρώπου*, τὸν ὅποιον ἀγοράζουν.

Ὁ κύριος Διονύσης

ὁ Ἀλεξιάδης ποῦ ἔχει τὸ κρησπουλεῖον του στὴ Νεάπολι, ὀλίγο παραπάνω ἀπὸ τοῦ Καρατζᾶ τὸ καφενεῖον, θύμωσε, γιὰ τὴν τυπογραφία, πῶς ἔχει καλὸ καπνὸ, διὰ τοῦτο λοιπὸν, κύριοι, σὰς λέγω, ὅτι αὐτὸς ἔχει μόνον καλὸ καπνὸ, καὶ ἂν ξαναθυμώσῃ καὶ ἂς πᾶρ νὰ θυμώσῃ ὅσο θέλει.

Ὁ κ. Ρογκόπουλος.

ὁ κ. Ρογκόπουλος καταστηματοῦχος τῆς μαζομένης πωλήσεως πνυτοεῶν πραγμάτων, φαρμάκων, ποῦ πωλεῖ τὰ πάντα γιὰ τὴ ψυχὴ τῆς μάνας του, ποῦ ἔχει δηλαδὴ πράγματα πρῶτης ποιότητος καὶ καλλιπᾶς, καὶ φθίνια, μού εἶπε νὰ μὴ τοῦ κάμω γνωστοποίησι, διότι δὲν ἔχει ἀνάγκη πιστώσεως τὸ καλὸ πρῶτα ποῦ ἔχει. Ἄλλ' ἐγὼ στοῦ πεσμοῦ τοῦ τὸ γράφω καὶ ἂς πᾶρ ἐκεῖνος νὰ μὴ θέλῃ.

Κάμει ἐκεῖνος τὸ κέρρι του; Κάμω κ' ἐγὼ τὸ δικό μου.

Ὅλο: ἐκεῖ.

Νὰ καὶ μία κλεψιά

ποῦ δὲν τὴν γράφει τὸ ἀστυνομικὸ δελτίον.

Εἰς τὸ Πολυτεχνεῖον οἱ βραβεύομενοι μαθητῆ ἐλάμβανον μιὰ ψωροεπιχορηγία καθὲς μῆνα ἀπὸ δέκα δώδεκα δραχμάς.

Τώρα θὰ ρωτήσετε = Κι μ' αὐτῆς ἐξούσων; Αὐτῆς δὲν φθάνουν νὰ ζήσῃ οὔτε ἕνα ποντίκι.

Αἱ, κύριοι, ὅπου φτωχὸς καὶ ἡ μοῖρα του.

Ὁ φτωχὸς ὅσα καὶ ἂν τοῦ δώσουν, δὲν ἔχει δικαίωμα νὰ μιλήσῃ, οὔτε νὰ μουρμουρίσῃ, οὔτε νὰ βγάλῃ τσιμουδιά! Μόνον ὅταν δὲν τοῦ δώσουν διόλου, ἔχει τὸ δικαίωμα τότε νὰ τὸν πᾶρ τὸ κρησπονο καὶ νὰ σὰς πᾶρ;

Ἄνθρωπα στὰ πεθαμένα σας.

— Ἄνθρωπα λοιπὸν στὰ πεθαμένα τῶν κυριῶν διευθυντῶν τοῦ Πολυτεχνεῖου.

Γιατὶ πάλι; Τί μᾶς κάμουν οἱ ἄνθρωποι;

Μᾶς κάμουν τὸν κακὸ τὸν τὸν κερὸ σ' ἕνα μπάλωμα γερὸ.

Νᾶ, ἔχουν τώρα δύο χρόνια στρογγυλὰ νὰ δώσουν λεπτὰ τσακισμένο στὰ κατωκακώμοιρ τὰ παιδιὰ.

Τί γίνονται οὐτὰ τὰ χρήματα, τὰ ὅποια προέρχονται ἀπὸ κληροδοτήματα διαφόρων ὁμογενῶν;

Τὰ φάγαν; — Μὰ σὰν μιὰ τέτοια βρωμοδουλειὰ νὰ μοιρίσῃ.

Ἡμεῖς τῶρα; — Τὰ φάγαν ἐκεῖνοι ποῦ τὰ φάγαν καὶ πᾶρ φρωμένια. Νᾶ ἦσαν καὶ ἄλλα.

Τὰ παιδιὰ ἐπῆλθον ἐν σώματι καὶ κάμω τὰ κρησπονά των προθῆς στὸ Τρικούπη, ἄλλ' ὁ Τρικούπη ἀγρὸν ἀγρόρασε ἢ καλλιτερεῖ, ἄπλωσε τραχανά.

Ἐδῶ ἕνα κ' ἕνα κάμουν δύο. Ἡ τὸν πᾶρ τῶν παιδιῶν ἢ εἶσθε κλέφτιδες.

Καὶ γιὰ νὰ ἦσθε κλέφτιδες, πρέπει νὰ τὸ ποῦμε τῆς ἐξουσίας νὰ σὰς γράψω στὸ κρατητήρι τοῦ Ἐκτου, κ' ἐκεῖ νὰ περᾶσετε ζωὴ καὶ κόπτι.

Ὁ Ν. Ζάνης

Ἄνθρωπος γουστῆζος, με καλὸ κέρρι, πάντοτε, ἔχει τὸ οἰνωπολεῖον του πλησίον τῶν Ἁγίων Θεοδώρων καὶ παρακάτω ἀπὸ τὸν φούρνο τῆς Αὐλῆς, μᾶρ εἰς αὐτὸ ἔχει κραισί τῆς πατριδος τοῦ Σαντορίνης, ποῦ εἶνε νὰ τὸ πίνῃ ἢ μᾶρ καὶ τοῦ παιδιοῦ νὰ μὴ δίνῃ. Ἐχει καὶ ἄλλων εἰδῶν κραισί, ἀλλὰ μόνον γιὰ τὰ καλὰ στομάχια.

Ὅσα καὶ ἂν σῆς λέγουν

μόνον οἱ κ. Κούζιδες ἔχουν τὸ καλλιτερο ρεσινατό καὶ κοντὰ σ' αὐτὸ καὶ ἕνα κρησποτὴ ποῦ εἶνε μάλαμα. Δὲν δίδει ποτὲ του ἀποπιμάμα, πᾶρ ὅσα περισεύουν καὶ γιὰ νὰ μὴ περισεύουν πρέπει νὰ τὸ πίνετε ὅλο, ὡς τὸν πᾶρ, ν' ἀφίνετε δηλαδὴ τὸ ποτῆρι μ' ἄσπρο κῶλο. Μὲ συχωρεῖτε, ὁ λόγος τὸ λέει.

Συνέχεια

τοῦ οἰκονομικοῦ ἐφόρου Ἀττικῆς

Ὁ Μπαρμπάρλιππας λοιπὸν, — τοῦ ὁποίου τὸ σκαρὶ καὶ τὴ φιοῦρα σὰς τὴν περιεγράψαμε προθῆς ἦτο στὸν καλὸ κερὸ του τετάρτης τάξεως ἔμφουρος.

Ἄλλὰ ὁ κύριος πρωθυπουργὸς ἐκτιμήσας, φρίνεται, τὰ μεγάλια προτερήματα τῆς κουταμάρας του τὸν προβίβασε ἔφορο στὰς Πάτρως ὅταν πρωτοῦλθε στὰ πράγματα. Δὲν πέρασε ὅμως πολλὴς καιρὸς καὶ ὁ κ. Τρικούπη ἔπεσε καὶ ὁ Μπαρμπάρλιππας μᾶρ εὐρέθη στὴ ρούχα μ' ἕνα χαρτὶ πᾶρσεως στὴ ράχη του κολλημένο.

Ἄλλ' ὁ πνυτοδύναμος Θεὸς ἔδωκε καὶ ἦλθε πάλι εἰς τὰ πράγματα ὁ κύριος Τρικούπη γιὰ νὰ σωθοῦν ἢ ἀμαρτίας τοῦ Μπαρμπάρλιππᾶ μᾶρ, τὸν ὅποιον μᾶρ ξερούνησε καὶ πάλι ἔφορον καὶ μᾶρ τὸν κουβάλησε στὴν κλεινὴ Ἀθήνα γιὰ νὰ κρησπονώσῃ τὴν ζωγραφιστὴ του μούρη.

Ὅλη τὴν ἡμέρα αὐτὸς ὁ Μπαρμπάρλιππας ἄλλη δουλειὰ δὲν κάμει παρὰ νὰ περιπικτῇ μᾶρ στὸ γρηρεῖο—ἀπὸ τὴν κῆρα τὴν πολλή, φρίνεται—ξεμυκνίτος σὰν χασάπης, καὶ νὰ κρατῇ ἀπὸ τὸ ζερβὶ του χεῖρ τὴν τυμπάκα του καὶ ἀπὸ τὸ δεξί του τὴν Ὄρα, — γιὰτὶ βλέπετε, θέλει νὰ μανθῆν καὶ τὰ νέα, διότι χωρὶς νέα δὲν κάμει, ὅταν δὲ ἔλθῃ κανεὶς νὰ ρωτήσῃ γιὰ τὴ δουλειὰ του, ἂν μὲν ἔχη διαβασμένο τὸ ἄρθρο τῆς Ὄρας, τὸν στέλνει στοὺς ὑπκλήλους, ἂν δὲ δὲν τῶρα — γιὰτὶ τὸ γράμματὰ τὰ βγάζει μὲ τὸ περὸνι, — τότε τὸν σικτιρντίζει, καὶ ἰδίως τοὺς χωρικοὺς, οἱ ὅποιοι φοβούμενοι τὴν ἐξουσία, βάζουν τὴν οὐρὰ των ἀπὸ κάτω καὶ φεύγουν.

Τώρα εἶνε ἀδιάφορο στὸ Μπαρμπάρλιππας ἂν οἱ φουκαριὰδικ-σμένοι χωρικοὶ ἔρχονται δέκα ὥρες δρόμο γιὰ νὰ κρησπονώσῃ τὴ δουλειὰ των, ὁ Μπαρμπάρλιππας ἀπὸ τέτοια δὲν σκαρπᾶζει, αὐτὸς εἶνε στὸν πρῶτον ξέρεσι τυμπάκα, διὰ τῆς Ὄρας ποῦ νὰ τὸν διαβάσουν οἱ πικᾶδες, καὶ ἀκόμη ἕνα τρίτο, πότε δηλαδὴ θὰ κλεισῇ τὰ χρόνια τῆς συντάξεώς του, ποῦ νὰ τοῦ κοποῦν τὰ χρόνια.

Κοντὰ σ' αὐτὰ εἶνε καὶ κουτοπόνηρος, ὁ βλακέντιος, διότι εἰς τὸ καινούργιο γρηρεῖο ποῦ μετακομίσθη ἢ ἔφορος, ἐστρίμωξε τοὺς ὑπκλήλους σὲ τρεῖς κρησποῦλες καὶ αὐτὸς ὁ ἐρί-θας μᾶρ ἠθροιάστικε στὴ μεγαλειτέρη. Εἰς τὴν μιὰ γωνιὰ ἔβαλε τὸ κρησποτὴ του, στὴν ἄλλη ἔβαλε τὸ γρηρεῖο του, γιὰ νὰ μὴ λαμβάνῃ τὸν κόπο καὶ σηκόνεσαι, φρίνεται, ἀπὸ τὸ κρησποτὴ του καὶ τοιοῦτοτρόπως μὲ τῆς μισοκουρελιεσμένους πνυτόνφες του καὶ τὸν λιγδομένο σκούρο τὸν νυχτικὸ ὑποδέχεται ὡς πρῶτον τῆς Κρησποτῆς τοὺς ἀνθρώπους.

Τὰ ἄλλα εἰς τὸ ἄλλο.

Σὰς εἶπα

κύριοι ἐπαρκαῖται, ὅτι δὲν δέχομαι δημοσιεύσεις γιὰ γυναικοδουλειὰς, λοιπὸν μὴ χάνετε τὸν κόπο καὶ μοῦ στέλνετε τοιαύτας δικτριβὰς, διότι, ἐπειδὴ, πᾶρ τὰ λεπτὰ σας ἀδικα. Νενοήκατε;

Ἡ εἶπα

καὶ ξαναπαναλέγω ὅτι δικτριβὰς μὲ λεπτὰ δὲν δέχομαι. Ὅσοι μοῦ στέλνουν θὰ τὰ τρώγω, καὶ θὰ πᾶρ φρωμένα, ὥστε νὰ μὴν ἔχετε κρησπονο.

Ἄλλα ἦθελα νὰ γράψω

καὶ ἄλλα ἔγραψα. Ἠθελα νὰ γράψω γιὰ τὸν κρησπο-Λέριο, τὸν πατέρα τοῦ ἀρκαντῆσι διδασκάλου Λερίου καὶ ἔγραψα γι' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο. Τώρα τί νὰ γείνη; Νᾶσκατωθῇ; Δὲν πᾶει πάλι νὰ κάμω τέτοιο φινικὸ ἐναντίον τοῦ ἐκουτοῦ μου. Λοιπὸν ἀναίρεσις καὶ ἐδῶ, ἄλλ' ἐπειδὴ δὲν ἔχω σκοπὸ σήμερον νᾶρ γεμίσω τὸ φύλλον μου μὲ ἀναίρεσις, δὲν ἀναίρω τίποτα, διότι μ' αὐτὰς μοῦ τὰς ἀναίρεσις, μπορεῖ ὁ κ. εἰσαγγελεὺς, νὰ μὲ καθίσῃ μᾶρ ἐπὶ ἀναίρεσι. Ὅθεν τῆς, εἰς τὸ ἐξῆς ὅ, τι γράψω, ἔγραψα, καὶ ὅτι ἔγραψα οὐ μεταγράφεται. Διότι, ἐγὼ δὲν ἔχω σκοπὸ νὰ κάμω τὴν ἐφημερίδα μου βιβλίον μεταγραφῶν.

Ἄπερσι

Μὴ δώσης τοῦ στραβοῦ κατήφορο, διότι τὰ πέρνει ὅλα σβάρνα. Μᾶρ σήκωσαν κεφάλι οἱ κύριοι στοιχειοθέται, ἐπειτα οἱ ὑποδμηματοποιοὶ, τῶρα μᾶρ ἦλθον καὶ οἱ ἐργάται τῶν ρηκτῶν.

Καλὰ, κύριοι, ἂμ' ἐγὼ ποῦ δὲν ἔχω ρούχο κρησπονιάτικο νὰ φορέσω ἐννοεῖτε νὰ μ' ἀφήσετε γυμνὸ νὰ ξεπαγιάσω; Αὐτὸ δὲν πᾶει. Αὐτὸ εἶναι ἀφιλοτιμία σας. Σταθῆτε νὰ ντυθῶ πρῶτα ἐγὼ, καὶ ἐπειτα κάμειτε ὅσας ἀπεργίαις θέλετε.

Μωρὲ βραβεῖτέ τους τοὺς καταστηματοῦχος σας. Θὰ ἦσθε ἀνάνδροι, ἂν δὲν κρατήσετε, τὸν λόγο σας. Ἐκεῖνοι κερδίζουν ἀπὸ τὸν ἰδρωτὰ τοῦ προσώπου σας, λοιπὸν, βραβεῖτε τους.

Τώρα νὰ ἰδοῦμε γι' αὐτὰ ποῦ σὰς γράφω θὰ μοῦ ράψῃ κῆ-νεις ἕνα παντελόνι δωρεᾶ; Ἄμ δέ;

Ἐγώ,

λερτὸς δικὸς εἶμαι. Ἐγὼ πέρνει λερτὸς μου. Ἐγὼ ἐμένα σκοτώνει. Οὐκ κλητῆρος, ντοῦκ κλητῆρας, ἐμένα πορτοφό-λικο πέρνει. Λέφτος κλέφταις κλητῆρας πέρνει. Ρίχνει ἐμένα, σκοτώνει ἐμένα. Κλέφτος πιάνει, λέφτος πέρνει. Νόκο χόντρο. Λερτᾶ, λερτᾶ, ντροχῆμας εἶνε, ἐμένα νοῦκου ἐκεῖ ἄλλο λέφ-το.

— Τί ἔχεις, βρε ἄνθρωπε, τί ἐπαθες, πῶς βρῖσκεσαι καὶ μᾶρ;

— Νὰ ἐμένα πιάνει ἕνας κλητῆρας, ρίχνει μιὰ προξία, γρηρεμνίζει μᾶρ λάκος, πέρνει λέφτος, σκοτώνει ἐμένα.

— Τί λᾶς, βρε διάβολο; Δὲν καταλαμβάνω τίποτα.

— Ἐμένα σκοτώνεις ἐμένα, μεθυσμένος ἄνθρωπος εἶσαι, μιὰ ρηξία, νόκο βγάζεις οὐζω.

— Βρε γαιδούρι, τί φωνάζεις ἔτσι; Αἱ, τί φωνάζεις; Πάρτε τον μᾶρ. Πᾶρ καὶ μεθῆς καὶ χαλᾶς τὴν ἡσυχία ἐπειτα τοῦ κόσμου. Μᾶρ. Νὰ μάθης ἄλλοτε γινῶσι.

Τί συνέθη;

Νᾶ εἰς ἕνα τμήμα ἄγνωστο ἕνας φουκαριὰς ἰταλὸς ἦτο μεθυσμένος, σταφίδα, πρὸ τινων ἡμερῶν, τὸν τσακῶνει ἕνας κλητῆρας, τοῦ δίδει μιὰ σπρωξὴ καὶ τὸν ρίχνει μᾶρ σῆνα χαντῆκα, ἐπειτα τὸν ψιάχνει σὰν νοικοκύρης καὶ τοῦ σουφρῶνει τὰ λεπτὰ. Ὁ φουκαριὰς ὁ ἰταλὸς δικηκρητῆρο, ἐφῶ-ναζε, διότι μ' ὅλο του τὸ μεθύσι κατὰλαβε ὅτι ὁ κλητῆρ τοῦ πᾶρ τὰ λεπτὰ.

Δὲν ἐφθασε λοιπὸν, ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἔχασε τὰ λεπτὰ του ἀλλὰ τὸν κάθησαν γιὰ τὸ εἰχαριστῶ καὶ μᾶρ.

Ὅρσε μᾶρ τὴ δικαιοσύνη σας.

Συγγνώμην κύριοι

Ὅσας πληροφορίας ἔχω γιὰ τὸ Ἀραῖκειον, θετικὰς καὶ ἀνεξελέγτους, ὅσας πληροφορίας μοῦ ἔδωκαν ἔντιμοι οἰκογενειαρχαί, περὶ διαφόρων ὑποθέσεων καὶ ὅσας ἐπιστολάς ἐνυπογράφους μοῦ ἔστειλαν, ὅλα αὐτὰ θὰ τὰ βάλω εἰς τὸ ἐρχόμενο φύλλον, γιὰτὶ σήμερον δὲν ἔχω τόπο.

Βρέουρ

— Βρέξενος καὶ ξερὸς καὶ κείνος ποῦ σοῦ τὸ μάθανε.

— Ἐκεῖ σταφύλους κηλοῦς. Ντόροῦδιτος;

— Δὲν καταλαμβάνω τίποτα.

— Σταφύλους ρέ.

— Ρέξινὸ σου!

— Ἄου;

— Νίκου! φεύγε! Καὶ ὁ γαιδουρακῆτης.

Ἡ κουβέντα αὐτὴ ἐγένετο μεταξὺ τοῦ διοργανωτοῦ τῶν ταχυδρομείων, ποῦ κτυπᾶ τῆς 1500 τὸν μῆνα καὶ ἐνὸς σταφύλου. Αὐτὸς ὁ κύριος, ποῦ μᾶρ τὸν κουβάλησαν νὰ μᾶρ που-λήσῃ σοφία, — τέτοιοι ρωμνοὶ εἶμαστε, ἄμ ποῦ βλέπομε κα-νὲνα γαιδάρω εὐρωπῆο νὰ τὸν πέρνομα γιὰ ὄνο, ἐννοεῖ νὰ τρώγῃ ψωμὶ καὶ σταφύλι, σταφύλι καὶ ψωμὶ, — διότι δὲν τοῦ φθάνουν ἢ 1,500—μᾶρ στὴ σῆλα, τοῦ Ταχυδρομείου καὶ νὰ τὴν γαμίξῃ ἀπὸ τσαμπούλια, ἐνῶ εἰς τοὺς ταχυδρομικοὺς ὑπαλλήλους, δὲν ἀφίνει ἢ μουτσουνάρα οὔτε καφέ νὰ πιοῦν.

Ἐκ τῆς ἐφημερίδος

Ὁ Ἑργατικὸς Σύνδεσμος μεταφέρομεν τὴν ἀκόλουθον κο-
λακευτικὴν διὰ τὸν συντάκτην τοῦ Παληανθρώπου διατριβήν.

Κύριε Συντάκτα,

Ὡς μακθάνω, μεγίστη ἐστὶν ἡ κατανάλωσις τῆς ἐφημερίδος
τοῦ κ. Ι. Βερβέρη, ἤγουν, πούτέστι, ἄλλον καὶ δὴ τοῦ Πα-
ληανθρώπου, καταπληκτικώτατοι δὲ εἰσὶν οἱ πόροι αὐτῆς.
Εἰσὶ δὲ τῆ ἀληθείᾳ τοσαῦτον καταπληκτικοί, ὥστε ὁ κ. Ι.
Βερβέρης μὴ γινώσκων πῶς νὰ διαλλάξῃ αὐτοὺς πρὸς τὰς δαι-

νὰς περιστάσεις ἐπειράθη πρό τινων ἡμερῶν νὰ συμβιβάσῃ τὸ
πράγμα δι' ἀπειλῶν καταχωρήσεων, δῆθεν ξενικῶν ἀνυπογρά-
φων διατριβῶν, ἵνα πορισθῇ, ἔστω καὶ ἀθεμίτως, τὰ πρὸς τὴν
ἐξακολούθησιν τῆς ἐφημερίδος τοῦ καὶ κατὰθεσιν τοῦ οἴνου
φλυγος λάφυγγός του ἀναγκαῖα μέσζα. Συγχαίρων αὐτῷ ἐγκα-
δίως ἐπὶ τούτῳ, εὐχόμεαι ἵνα μὴ παρὰ τὴν θέλησίν μου ἐπι-
σκερθεὶς αὐτὸν εἰς τὰ βρασίδια τοῦ Κόκλα! τῷ προσφωνήσω

Λυπούμαι, φίλ', ὅτι σ' εἶδα

ἀπὸ σιδηρὰν θυρίδα.

N. A. M.

Τύπος ἀθηναϊκοῦ νεκροψάλτου

— Ἐπιθυμεῖτε, ντεμμεαῖέλ, νὰ σᾶς δώσω τὸ μπρά-
τσο μου;

— Εὐχαρίστως, κύριε Καλλιγᾶ.

— Στηθῆτε τότε νὰ φέρω μιὰ σκάλα.

Ἀπάντησις

Ὁ φουκαρᾶς ὁ διατριβογράφος θὰ ἐνόμισε, ὅτι μ' αὐτὰ πού
μοῦ γράφη ὅτι μὲ ἐξευτέλεζε. Ἄν πίνω κρασί, τὸ κάμω γιὰ
νὰ κάμω κέφι. Ἔτσι θέλω, ἀλλὰ γιὰ παραδες δὲν πέρνω,
γι' αὐτὸ δημοσιεύω καὶ τὴν διατριβή σου, κὺρ μπαῦφο δια-
τριβογράφε τσάμπα, ἐνῶ στὸν Σύνδεσμο ἐπλήρωσες. Ὅσο γιὰ
γιὰ τὴν φυλακή, ἐννοιά σου, μὴ φοβάσαι, διότι εἶμαι πολὺ
φρονιμώτερος ἀπὸ σέ. Φαίνεται ὅτι ἦσαι κἀνεις ἀπὸ τοὺς
ζεματισμένους καὶ γι' αὐτὸ ὀγκανίζεις.

Λεπτὰ τόσα πολλὰ κερδίζω ἀπὸ τὴν πώλησι τοῦ Παλη-
ανθρώπου, ὥστε μετ' ὀλίγο θὰ κάμω τὸν τοικιστή.

2670

φύλλα ἐπωλήθησαν προχθές. Πῶς σοῦ φαίνεται; Πωλεῖ τόσα
ἄλλη ἐφημερίδα εἰς τὰς Ἀθήνας; Ἄει κοιμήσου, χαμένο
κουροῦπι. Κ' ἂν εἶσε ἄνθρωπος εἰλικρινῆς, διατὶ δὲν ὑπέγραψες

τὴ διατριβή σου, γιὰ νὰ νὰ ξέρω μὲ τί ἄνθρωπο ἔχω τὴν τι-
μὴ νὰ κάμω.

Ὅχι στῆς Βενετίας

τὸ ξενοδοχεῖον, ἀλλὰ στῆς Βιέννης κατέβασαν τὴ νύχτα τὸν
πεθαμένο. Λάθος λοιπόν, διότι ἀρχίζουν καὶ τὰ δυὸ ἀπὸ βῆτζα.

Σαποῦνε

καὶ σπάγκους ἔχουν νὰ ἰδοῦν πρό ἐτῶν οἱ ἐργάται τοῦ ἐθني-
κοῦ τυπογραφείου, ἐνῶ ἡ ἐπιχορήγησις γιὰ τὴν ἀγορὰν αὐ-
τῶν δίδεται καὶ πίστωσις ὑπάρχει.

Ποιὸς λοιπόν τὰ σουφροποιεῖ αὐτά;

Μὰ παντοῦ λαθροχειρίαις;

Οἱ ἄνθρωποι ὡς ἐκ τῆς ἐλλείψεως τοῦ σαπουνιοῦ ἀναγκά-
ζονται καὶ βγαίνουν σὰν μουτζουρωμένοι γάτοι.

Δόστε τοὺς σαποῦνι, διότι θὰ πάρουν ἐκεῖνοι σκοινὶ νὰ σᾶς
δέσουν κάμμιὰ ὥρα καὶ νὰ σᾶς φοντάρουν στὸ Φαληρέα.